

Çocuk Olamamak

Kolları sızlıyordu küçük çocuğun. O kadar yorgundu ki her bir adım ona işkence gibi geliyordu. Günlerce süren uykusuzluktan dolayı gözlerini zar zor açıyordu. Onun yaşında bir çocuğa göre fazla çökük omuzları, fazla olgun bir suratı vardı. On dördüne yeni girmişti geçen ay, ama yüzünü çoktan kırışıklıklar kaplamış, hareketlerini bir ağırlık ele geçirmişti.

Ayaklarını evine doğru sürürken, aklına küçüklüğünde nasıl bir yetişkin olmaya zorlandığı geldi. Ölen babasının ardından o ve hasta kız kardeşine bakmak için gece gündüz çalışan annesi. Annesinin nadiren evde olduğu gecelerde babası ve kız kardeşi hakkında rüyalar görerek çılgınlık içinde uyanması. Günden güne solan, yüzü çöken minik kız kardeşi için okulunu bırakarak onun hayatını bir güncük daha uzatma çabası. Hepsi ne için? Hiçbir şey. Kız kardeşinin hastalığı çoktan onu yiyip bitirmişti. Şehirdeki gökdelenlerden birinin camını silerken ayağı kayan annesinin haberini aldığı anda kız kardeşi öleli bir hafta olmuştu sadece. Teyzesiyle kalıyordu şimdi. Teyzesinin kocası yıllar önce fazla alkolden öldüğü için yalnız bir kadını teyzesi, yalnız ve yaşlı. Bakıma ihtiyacı vardı kısaca. Küçük çocuk da onun ağzına bir yemek koyabilmek, kış geldiğinde onu sıcak tutmak için var gücüyle çalışıyordu.

Bir nakliye şirketinde iş bulmuştu en son. Dört adamla beraber kendi ağırlığının on katı olan kanepeleri merdivenlerden çıkarıyordu. Dünyanın haksızlığı ona çarpıyordu bazen, özellikle onun yaşlarında bir çocuğun odasını taşıdıklarında. Yaşıtları çok farklıydı ondan. Odalarında kocaman yatakları, içleri kıyafetle dolu olmasına rağmen her sabah ne giyeceklerine karar veremedikleri gardıropları, yataklarının karşısında kendisinin boyu kadar televizyonları oluyordu onların. Çalışma masalarının üzerlerini kaplayan tonlarca test kitapları, bilgisayarları, rengârenk kalemleri vardı. Bazen bütün bunların anlamsız olduğunu düşünüyor, sadece buradan kaçmak istiyordu ancak teyzesi yüzünden sızlayan vicdanı onu rahat bırakmıyordu. Her gün o ağır mobilyaları, eğer tek bir yere çarpıp minicik bir çatlak oluşturursa bile kovulma tehlikesiyle karşı karşıya geldiği içinde cam olan kutuları taşımaya mahkûmdu. Hayatın dengesi buydu belki de.

Neden her şeye bir etiket koyduklarını düşündü küçük çocuk. Fakir. Zengin. Zeki. Güzel. Çirkin. Belki de insanlar o kadar aptaldı ki, diğer insanları birbirlerinden ayırmak için bu etiketlere ihtiyaç duyuyorlardı. Oysa hiçbirinin bir farkı yoktu ki birbirlerinden. Hepsi insan değil miydi? Hepsinin kendilerini mutlu veya üzgün hissettikleri zamanları olmuyor muydu? Bir sevdiklerini kaybettiklerinde hepsi üzülüyor muydu? Belki de insanlar sadece iki kategoriye ayrılmalıydı. Yetişkinler ve çocuklar. Ama yaşlardan bahsetmiyorum. Eve dönüp teyzesini kontrol ederek, ona yemek pişirip bir süre acıyla inlemesini dinleyerek ardından yatağına yatıp nasıl hayatının yavaş yavaş mahvolmasını izlediği düşünerek uykuya dalarak geçireceği akşamı düşündü küçük çocuk. Bir rutin olmuştu artık bu, işten kolları ve bacakları sızlayarak döndüğünde bir süre teyzesiyle

ilgilenir, ona yemek verir, o uyuduktan sonra eğer fazla yorgun değilse kendi de yemek yiyip yatar. Her gün aynı şey.

Etrafına bakındı. Sağını ve solunu çevreleyen dükkânlar rengarenk ve parıltılı kıyafetler, ışıltılı takılar ve üzerlerinde tek çizik olmayan elektronik aletlerle doluydular. Dükkânlara bakmamak için gözlerini yuman küçük çocuk köşeyi dönerek markete girdi. Çikolatalar, şekerlemeler, lolipoplar rafları süslüyorlardı. Soğukkanlılıkla geçti onların yanından küçük çocuk. Güçsüzce ittiği alışveriş arabasına yiyecekleri koyarken sürekli cebindeki parayı kontrol ediyordu. Çoğu yaştı bunu harçlık olarak alıyor olmalıydılar. Oysa o, bu parayla bir hafta boyunca teyzesinin ve kendisinin karnını doyurmalıydı. Onları bir hafta idare edecek kadar yiyeceği aldıktan sonra kasaya yöneldi. Banda koyduklarının barkodlarını ruhsuzca okutan kasiyer küçük çocuğa dik dik baktı.

“Bunları ödeyebilecek misin?” diye fısıldadı.

Küçük çocuk suratına sert bir ifade koymaya çalıştı ancak o kadar yorgundu ki “Evet.” demek bile onu yormuştu.

Kasiyer kaşlarını kaldırıp barkodları okutmaya devam ederken o da aldıklarını torbalara yerleştirdi. Kasiyere cebinden çıkardığı parayı verip onun suratına bile bakmadan marketten çıktı. Başka insanların genel ev alışverişleri o kadar fazla olur ki genelde arabayla eve götürmek zorunda kalırlar. Oysa bu küçük çocuk ve teyzesinininki sadece iki torbaydı. Sabahtan beri hiçbir şey yemediği için karnı guruldadığında saatin ne kadar geç olduğunu fark etti. Adımlarını zar zor hızlandırdı ve eve vardı. Kapıyı yavaşça açtı. Dudaklarına zoraki bir gülümseme yerleştirdi ve her ne kadar boğazından çıkan her kelime yorgunluğuna yorgunluk katsa da “Teyze ben geldim.” dedi. Hikâye boyunca neden küçük çocuk dedim bilmiyorum. Büyük ihtimalle insanlar on dört yaşındaki birinin bir yetişkin olabileceğine inanmaya daha hazır olmadıkları için.

Nisan Konyar
7B